

være sig nok saa flot og nok saa utopisk, som bringer Beløbet til en Ulykkesforsikring for danske Arbejdere op til en Sum, der vil svare til, hvad en Ulykkesforsikring for alle de Arbejdere i Tyskland, der komme ind under en saadan Lovgivning, eller med andre Ord: for et lige saa stort Menneskeantal, som hele Danmarks Befolkning vil komme til at koste? Ja, jeg nævner kun disse Tal og henviser til de paagældende Steder i Kommissionens Betænkning, for at man kan se dem, veje dem mod hinanden og forstaa, at jeg over for disse Tal kommer til at nære nogen Mistænksomhed. Men det samme bliver saa Tilfældet over for det ærede Medlems Behandling af den Statistisk-hvørestre Kommissionens eget Arbejde er tilbejbragt. Jeg skal nu straks forudstille den Bemærkning, at jeg endnu savner den Rigsdagstidende, hvori det ærede Medlems Udtalelser, for saa vidt de berørte mine Fremstillinger, findes. Den er endnu ikke kommen fra Trykkeriet, og jeg maa altsaa omtale det ærede Medlems Udtalelser i Belysning af den Opfattelse, jeg fik af den i Lørdags, og saaledes som jeg har set dem refererede i Bladene. Det ærede Medlem har da sagt, at det Grundlag, hvorpaa den Beregning, som Kommissionen opstiller, er bygget, er, at man for en Sum af 130,000 Kr. aarlig skulde kunne forsyge Landbrugets Arbejdere, og han siger saa, at, naar man gik ud fra dette, vilde det dog ikke desto mindre vise sig, at Landbruget i Aarenes Løb efter Signingsystemet kom til at blive paabyrdet en ganske kolossal Gældsforpligtelse. Men ærede Medlemmer og særlig det ærede Medlem fra Aalborg maa dog erindre, at Kommissionens Arbejde netop ikke var bygget paa Signingsystemet; de 130,000 Kr., der beregnedes, vare opstillede efter det fulde Dækningsystem, som ikke lod Plads tilbage for nogen som helst fremtidig Gældsforpligtelse. Paa Grundlag af disse 130,000 Kr. havde Kommissionen beregnet, at Arbejdernes Forsikring skulde kunne gennemføres for et Maksimumsbeløb af 40 Ore pr. Td. Hartkorn; og for at det ikke skulde være noget, som saadan var grebet ud af Luften, noget vilkaarligt, med Hensyn til hvilket de tænkte: Det gør ingen Ting, om det overftiges i Fremtiden, saa havde Kommissionen i sit Lovforslag i § 16 udtrykkelig indført den Bestemmelse, at Bidraget af Hartkornet ingen Ginde maatte komme til at overstige 40 Ore pr. Td. Hartkorn. Dette var nemlig en Maksimumsberegning, som paa ingen Maade straks vilde træde i Kraft, men kun hen i Fremtiden og som selv da end ikke kunde beregnes til de fulde

40 Ore, men snarere kun til 35 Ore. 40 Ore var altsaa den Maksimumsgrænse, som denne Byrde overhovedet ikke skulde kunne overstige. Og saa kommer det ærede Medlem nu med en Beregning, som siger: Tro ikke det! Byrden vil blive ikke 40 Ore pr. Td. Hartkorn, men 6 Kr. pr. Td. Hartkorn. Jeg tænkte mig straks: Dette her maa staa i et lignende Forhold som den Beregning, det ærede Medlem opstillede over for Socialdemokraternes Forslag. Og han siger saa: Ja, det, som Kommissionen har opstillet og beregnet, kan være meget rigtigt, men naar man tager en 6—7 Gange saa mange Personer med under Forsikringen, er det ikke til at undres over, at Byrden bliver en 6—7 Gange større eller endnu meget mere; det vil blive 15 Gange fordoblet ud over, hvad Kommissionen havde beregnet. Jeg tænkte da: Have vi da taget saa forserdelig meget mere end det, Kommissionen har bygget sin Beregning paa? Jeg skal da nævne for ærede Medlemmer, hvilke Forandringer der foregik med Loven og særlig i det høje Landsting — jeg har tidligere udtalt min Erkendtlighed over for Landstingets Behandling af denne Sag; det væsentligste deraf foregik i Landstinget. Jeg skal først nævne et Par Smaating. Forslaget, saaledes som det blev vedtaget her i Folketinget, havde forhøjet Understøttelserne, o: Maksimalunderstøttelserne for Invalidter fra $\frac{1}{6}$ af den beregnede Arbejds løn til $\frac{2}{3}$; det var Forskellen. Ærede Medlemmer, som ville regne dette efter, ville se, at det er en Forhøjelse af $\frac{1}{18}$ af Arbejds lønnen eller noget som 6—7 pCt. Det var det ene, og det kunde dog ikke skaffe en 15 dobbelt Forhøjelse. Det andet var, at den Maksimalgrænse, som man kunde komme til ved Understøttelse til døde efterladte, efter Kommissionens Forslag kunde stige til 33 pCt. af den afdødes Dagløn, medens den efter vort Forslag kunde stige til 50 pCt. Men læg nu Mærke til, hvad dette vil sige. Der var ingen væsentlig Uoverensstemmelse mellem Sættelserne for Enkens og Børnenes Understøttelse; det var nemlig 15 pCt. for Enken og 7 pCt. for hvert Barn, men saa hed det, at tilsammen maatte denne Understøttelse efter Kommissionens Forslag ikke udgøre mere end 33 pCt., medens den efter vort Forslag maatte udgøre 50 pCt. Det vil altsaa sige, at i de enkelte Tilfælde, hvor en ved Ulykke omkommen efterlader sig et større Antal Børn, vilde der kunne komme til at gøre sig en Forskel gældende af noget som 18 pCt. af Arbejdsfortjenesten. Jeg skal imidlertid gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at den Forskel, som der ved denne Forhøjelse